

Mahwas ussub õlpsamalt wallet fui tõt, wõttab
ennemine kürja fui hääd õppetust waste. Kes nende
sünd möda oßkab lorriseda, se on nende mees.
Mõni pardi, ißand tõusis meie päwil ramato-sit-
jutajaks; issa-añi fitis pealegi pilo-pappa laulu ja
pilo-pappa nok tõusis lõrgele. Lorrifandjad ja
Metsalakkud pandi ramatutele niñeks, mis ruñma-
late ellajade rohhatuskud tühendasid ja waimeliko
firjutajate kujrud maminonaga tätsid. Linnud ja
neljajalgscd! fui fauna taahate petjatele ruñaluse
tolli mäksa, kes teie rašwaga endaid numawad?

„Wai tas arvate neid parremaks, kes allati
käed riñtis ja silmab põrite vökades ümberläiwad,
ennaast warjule pandud waimeliko annete oßaliiseks
fitwad ja teistele juhust lähwad teggema? Mõne
sesugguse wagga ellajale juhtub foggemata ka ilm-
liku tülli, fui wõera võldu sallamahti fülvatud
seme pääkese paistel iddanenka tõuseb; wõssuse saab
teistele nähtawaks. Agga mis meil siin piikemalt
feeldud armastuse fülvist räkida, se on üks kõik,
kudda idduke tõusis; ükski ei wõi selle eest, kudda
ta ilmale tulli. — Gallopöllus iddanenud wõssu-
kesed ellago wisaast teiste ellajate ulgas, ja õrgo
mingo foera kuisikas ial sellega sureldama, et issa-
poolt rebbase chk hundi suggu temasse putunud.
Nisuggune sureldamine sadab iggalord äbbi.“

„Zel!“ üdis Irnabbe määr: „teie tahisite oma
pottu tunnistada, ja akkate teiste peale kohut
mõistma! Teil on endal wõlga küllalte; jätke teised

tahhule. Zgga mees sandko ema foormat ja püüdko
ükskord tehitut tööst wasteust anda. Sellepärrast et
teie Ma-ilma luggu ni põhjani ärratunnete, peak-
site isse teistest parremi ollemia. Tarkust on teil kül-
lahti, digusest on pudu. Teie ollete üks lunal, mis
teistele walgust näitab, agga isse piñedas ellab.
Teist saaks hä lammaste koelmeister.“

Maggusat juttu westes olid neimad kuñinga
koea liggi jõubnud, kus karwala Reinowadteri
püssid jahvatama aksid. Seal jõudis verdit Martin
neil waste. Tema ütles rebbasele: „Olge julge,
armas täddi-peeg!“ ja nõudis piikemalt asja etsust.

Reinowadder kostis: „Mulle juhtus jälle fog-
gemata piissefest tülli, taks waensaje ferre, seddo-
jänes ja warres, läksid tühja asja kuñinga jure
kaebama, et ühhel förw, teisel naine miño lätte
jänud. Saalsin kuñingaga räkima, siis läbhiks
nende kaebamine tuulde. Onnetumal kombel ollen
praego Kruunilma sū pärrast wande al, siiski ei
usolda ma piika teed ette wõtta, kus naine ja laps
sed warjajata seeo jäwad. Peaseksin nuhlinse alt,
siis wõlfin julgest kuñinga ette astuda ja piissefest
tülli seal.

Martin ütles: „Ma lähhen praego Kurre sare,
seal tahhan teie wõllad ühhes ärratajuda; wenna
kombel seisab ma teie eest. Niisa ollen kohto
firjutaja, tean selgesi kõik kohto-seadused ja saan
teie asja õlpsalt toimetama. Mul on seal suggra-
last ja sõbru küllalte. — Ninge julgest kuñinga